

som vi ikke er tilhængere af. Det vil vi gøre her, og vi vil fortsætte med at være disse kritiske vagthunde.

Nu har vi jo så også den fordel, at vi ved, hvad der står i Edinburgh-Afgørelsen, og at vi godt kan se, at det er noget andet end Maastricht. Det har Enhedslisten vanskeligt ved.

Men når der så nævnes politisamarbejdet, hvor vi jo sammen med Enhedslisten for nogle uger siden sagde nej til en observatørstatus i Schengenaftalen, så må jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, at det har da i hvert fald ikke noget med Unionen at gøre. Lige præcis det har ikke noget med Unionen at gøre i den forstand, at det er et mellemstatsligt samarbejde. Det var da heller ikke vores argument for at sige nej til det; det var nogle praktiske ting om politifølgelse, der var vores argumenter.

Det essentielle omkring politisamarbejdet er, at vi ikke skal have et overnationalt politi. Det andet – omkring det retlige samarbejde – er, at vi ikke skal have en konstruktion, hvor det retlige kommer ind i søjle 1, altså EF-søjlen, således at der kan komme flertalsafgørelser på retligt samarbejde. Det er, hvad der står i forbeholdene, og det overholdes.

Så vil jeg sige, at man jo skal huske og bemærke i den her diskussion, at V og K nu vil have undtagelserne ophævet, mens Socialdemokratiet og dermed regeringen i hvert fald i sit regeringsgrundlag har skrevet, at man med Edinburgh-Afgørelsen som grundlag for den danske politik vil deltage aktivt i forberedelserne til EU's regeringskonference i 1996. Det er ikke så længe siden, regeringen lavede det regeringsgrundlag. Jeg havde håbet, at vi kunne have skrevet det ind i en dagsorden i dag, men jeg vil da godt spørge regeringen – udenrigsministeren kan jo svare senere – om det da ikke fortsat er regeringens politik, og at regeringen altså, som jeg formoder, står ved det, der står i regeringsgrundlaget. Og så har vi V og K, som vil noget helt andet.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Hr. Keld Albrechtsen fremturede med sin mistanke om, at grunden til, at vi ikke kunne stemme for dette forslag om motiveret dagsorden, er, at så ville vi på papiret have bundet os til ikke at skride videre.

Nu er der allerede argumenteret mod det, at vi skulle være skredet, så det skal jeg ikke gå yderligere ind på. Men nu har jeg så, jeg ved

ikke for hvilken gang, læst den her dagsorden igennem, og der er intet i den, som ville hindre en videre udskridning, hvis sådan noget havde fundet sted. For der står jo intetsteds her noget om de fire undtagelser. Det er måske et slip, det ved jeg ikke. Man har måske glemt at skrive det ind, eller det hænger måske sammen med, at Enhedslisten netop ikke vil tale om de fire undtagelser, således som det er fremgået af den meget lange debat mellem dem og SF.

Så den misforståelse må jeg da rette og så sige til hr. Keld Albrechtsen: Pas nu på, at man ikke skrider i forhold til sit eget forslag! Det er en stor risiko.

Lisbeth Arbøl (CD):

Vi skal have en lang og grundig politisk debat. Den 2. juni 1992 betalte vi regningen for 2. oktober 1972. Der var blevet talt alt for meget om penge og alt for lidt om politik gennem årene, selv om vi nu i CD godt kan ranke ryggen her. Men man kan ikke bare introducere en traktat med bestemmelser eller hensigtserklæringer om forsvar og fælles mønt og så forvente, at man lige kan snakke det igennem på et halvt års tid med befolkningen. Her blev tidligere gjort en stor fejl, og CD er glade for, at Europaudvalgets formand, hr. Ove Fich, har foreslået, at debatten om Europas store udfordringer allerede begynder her i december.

I den kommende Europadebat skal vi ikke sidde og dissekere sætninger som i en forsikringspolice. Jeg ved godt, at netop EU-modstanderne gerne vil det sådan, men den vogn skal vi ikke hoppe på. Det er vores opgave at fremhæve selve de værdier, som De Europæiske Fællesskaber indeholder. Vi skal snakke politik, men mest i betydningen holdninger, ja, såmænd også følelser, for Europa er også en følelæssag, og det skal vi også have frem i den debat, vi skal ind i.

Især mange kvinder har haft svært ved at forstå betydningen af det europæiske samarbejde. Vi skal ud og debattere med bl.a. de EU-negative kvinder om, at det helt centrale i Europasamarbejdet netop er at skabe trygge og sikre rammer for os alle, for vores omverden og for miljøindsatsen.

Økonomi, handel, sikkerhed og forsvar er ikke selve målet for De Europæiske Fællesskaber. Nej, det er kun midler for det højere mål, som har at gøre med frihed, fællesskab, solidaritet og udfoldelse af menneskets værdighed.